

Az első, kézzel írt versesfüzettől a halhatatlanságig

Ünnepélyes keretek közt megnyílt a Petőfi-emlékkiállítás

Délután fél egy. A Bajza-utcai Petőfi-háznál az Emlékkiállítás ünnepélyes megnyitására Pongrácz Kálmán polgármester fogadja a köztársasági elnököket és a többi vendéget.

A nagy teremben a Szovjetunió íróküldöttsége figyeli Barabás Tibor, a Magyar Írószövetség szavait. Ez a küldöttség nemcsak azt a baráti szellemet és segítséget sugárazza, amit főlzabadiónktól, a Szovjetuniótól kapunk, hanem egyúttal rámutat a szabad népek összefogására is: a háromtagú szovjet küldöttség egyik tagja orosz, a másik ukrán, a harmadik gruz nemzetiségű...

A vendégek

— a köztársasági elnök, a miniszterek, írók, művészek, tudósok, értelmiségiek — lassan vonulnak át a termen. A külföldi íróküldöttségek tagjainak nagyobb újság a kiállítás anyaga, mint nekünk, akik azelőtt itt-ott láthattunk belőle valamit. Az első teremben a diák Petőfi kézzel írott versesfüzete előtt épúgy sokan megállnak, mint a vándorlásait bemutató térkép előtt. Az első nyomtatásban megjelent vers, kéziratok, képek, levelek követik egymást. Amikor Petőfi és Arany levélváltásához érnek, a munkásból lett polgármester rámutat a levelezés egyik részére:

„En Dózsát a magyar történelem egyik legdicsebb emberének tartom —

írja Petőfi — és szentül hiszem, hogy lesz idő (ha fennmarad a magyar nemzet) midőn Dózsának nagyszerű emlékszobrot fogunk emelni és talán mellette lesz az... enyém is.”

— Egy kis sorrendbeli tévedés történt — mondja Pongrácz polgármester a köztársasági elnöknek, aki mosolygva válaszol:

— Igen, Petőfinek már van szobra, Dózsának még nincsen. De neki is lesz hamarosan, ez egy kissé a budapesti polgármesterre is tartozik.

Megtekintik a vendégek azt a történelmi nevezetességű kézisajtót, amellyel Petőfi Nemzeti dalát és a Tizenkét pontot elsősorban nyomták ki. A falon hatalmas tábla, Pest-Buda márdártávlati képével időrendben mutatja be 1848 március 15-e történelmi helyeit. Az első időpont: reggel nyolc óra, amikor Petőfi, Vasváry, Jókai és Bulyovszky elindulnak Petőfi Dohányutcai lakásából, az utolsó pedig este hét óra, amikor a Nemzeti Színház díszelőadásán Egressy Gábor a Nemzeti dalt szavalja.

Negyedkettő felé,

a megnyitó ünnepség után megindul a közönség rohama a Petőfi Háza. A dolgozók mellett a legnagyobb tömeget a fehéringes, pirosnyakkendős Utőrök képviselik. A főváros minden kerületéből és a környéki városokból százával jöttek el a magyar szabadság legnagyobb költőjéhez, ahinek szelleme, forradalmi lendülete, igazi hazafisága tovább élt az elnyomás és rabság éveiben is és örökké élni fog.